

Antropomorfismi lasten pelottelukulttuurissa

Merja Forsell

MERJA FORSELL

ANTROPOMORFISMI LASTEN

PELOTTELUKULTTUURISSA

©2021 Merja Forsell

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki,
Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt,
Saksa

ISBN: 978-952-80-1913-8

Sisällys

JOHDANTO.....	4
osa 1: subjektiivisuus.....	6
Hermeneuttinen kehä	8
MINÄ TRADITIOSSA	10
JUTTUJA	12
YLLYTYSHULLUT	14
ISOTÄDIN LUONA.....	15
ENTISAJAN LAPSENHOITOA.....	17
LYHYT YHTEENVETO	19
osa 2: objektiivisuus	20
KIRJALLINEN PELOTTELUKULTTUURI	21
METAFORA PELOSTA JA PELOTTOMUUDESTA	21
STRUWWELPETER ELI JÖRÖ-JUKKA – HYVÄ VAI PAHA?	31
SUULLINEN PELOTTELUKULTTUURI	39
ANTROPOMORFISMI LASTEN PELOTTELUKULTTUURISSA.....	39
SADUTUS JA KANNUSTAMINEN	144
LOPUKSI	148

JOHDANTO

Teos lapsen pelosta ja pelottomuudesta on eräänlainen pieni sukellus suomalaiseen kansanperinteeseen lähtökohtana omakohtaiset kokemukset ja niistä juontuva kiinnostus pelottelukulttuuriin, jossa vilisee ennen kaikkea pelottava Näkki. Tarkastelun kohteena on antropomorfismi. Teos katsoo myös kuningas Agibin ja Jörö-Jukan esimerkkien avulla tarkemmin, mitä kirjallinen pelottelukulttuuri on ja on ollut lapsen elämässä. Onko siis subjektiivinen objektiivista vai objektiivinen subjektiivista?

osa 1: subjektiivisuus

Määritelmä tutkimusmenetelmä, jossa ymmärrys tutkimuksen kohteesta syvenee vähitellen.

Selite Käsite tunnetaan nykyään parhaiten Hans-Georg Gadamerin (1900-2002) kehittämässä muodossa, mutta se löytyy jo Martin Heideggerin (1889-1976) varhaisesta eksistenssifilosofiasta, jossa sillä on positiivinen rooli. Heideggerilla hermeneuttinen kehä sijoittuu täälläolon ajallisuuteen ja se on olennainen ihmisen maailmassa olemiselle. Gadamerilla hermeneuttinen kehä nähdään prosessina, jossa merkitysten tulkinta annetaan aina toisilla merkityksillä, jotka tulkitaan toisilla merkityksillä ja niin edelleen. Merkitysten kokonaisuudella ei ole kivalkaa, joka antaisi sille tukevan perustan reaalitodellisuudessa. Teoreettinen ajattelu erotetaan esiteoreettisesta käytännöstä ja tulkitseminen liikkuu

kehässä teoreettisen ymmärtämisen ja esiteoreettisen eli praktisen ymmärtämisen välillä. Kehässä liikkuminen ei ole kuitenkaan paikallaan polkemista, sillä Gadamer korostaa kehää spiraalinomaisena prosessina. Se on eräänlainen vuoropuhelu tulkinnan kohteen ja tulkitsijan välillä.

Lähde: Tieteen termipankki

MINÄ TRADITIOSSA

Valitsin neljä pientä tarinaa, jotka kertovat lapsen maailmasta, omakohtaisista kokemuksistani ja jotka ovat saaneet minut pohtimaan lapsen pelkoja muista ihmisistä, ympäristöstään, luonnosta ja kulttuurista. Nämä ovat subjektiivisia kokemuksiani, mutta pohjustavat ajatuksiani Gadamerin hermeneuttisesta kehästä tutkielmassani antropomorfismin vaikutuksesta lapsen kehityksessä ja kasvatuksessa. Ne kuvaavat juuri tuota esiteoreettista eli praktisen ymmärtämisen suhdetta varsinaiseen teoreettiseen ymmärtämiseen eli tekstini lopun osioon antropomorfismi lasten pelottelukulttuurissa. Pikukutarinat ovat ponnahduslauta, ikkuna menneisyyteen, joka vaikuttaa tekstiini tässä hetkessä. Pyrin siis jäljittämään tuota praksista, käytännönläheistä suhdetta tutkimaani teemaan. Tulokinnan kohde on

Teos lapsen pelosta ja pelottomuudesta on eräänlainen pieni sukellus suomalaiseen kansanperinteeseen lähtökohtana omakohtaiset kokemukset ja niistä juontuva kiinnostus pelottelukulttuuriin, jossa vilisee ennen kaikkea pelottava Näkki. Tarkastelun kohteena on antropomorfismi. Teos katsoo myös kuningas Agibin ja Jörö-Jukan esimerkkien avulla tarkemmin, mitä kirjallinen pelottelukulttuuri on ja on ollut lapsen elämässä. Onko siis subjektiivinen objektiivista vai objektiivinen subjektiivista?

BoD

